

Konklusion

Artikel 3, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, fremmelse samt arbejdsvilkår, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/73/EF af 23. september 2002, skal fortolkes således, at nationale retsfor skrifter, hvorefter en arbejdsgiver med henblik på at fremme yngre personers beskæftigelse har adgang til at afskedige arbejdstagere, der har erhvervet ret til pension, skønt denne ret for kvinder erhverves fem år tidligere, end det er tilfældet for mænd, udgør direkte forskelsbehandling på grund af køn, der er forbudt ved dette direktiv.

(¹) EUT C 282 af 21.11.2009.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 18. november 2010 — Europa-Kommissionen mod Kongeriget Spanien

(Sag C-48/10) (¹)

(Traktatbrud — miljø — direktiv 2008/1/EF — integreret forebyggelse og reduktion af forurening — godkendelsesvilkår for bestående anlæg — forpligtelse til at sikre driften af sådanne anlæg i overensstemmelse med direktivets krav)

(2011/C 13/24)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved A. Alcover San Pedro, som befuldmægtiget)

Sagsøgt: Kongeriget Spanien (ved F. Díez Moreno, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Traktatbrud — tilsidesættelse af artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/1/EF af 15. januar 2008 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (EUT L 24, s. 8) — anlæg, der kan have indvirkning på emissionerne til luft, vand og jord eller indvirkning på forureningen — betingelser for godkendelse af bestående anlæg

Konklusion

1) Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/1/EF af 15. januar 2008 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening, idet det ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at myndighederne ved hjælp af godkendelser udstedt i overensstemmelse med artikel 6 og 8, eller på passende måde ved at revurdere og i givet fald ajourføre vilkårene, sørger for, at bestående anlæg senest den 30. oktober 2007 drives i overensstemmelse med kravene i artikel 3, 7, 9, 10 og 13, artikel 14, litra a) og b), og artikel 15, stk. 2, dog uden andre særlige EU-retlige bestemmelser berøres heraf.

2) Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 100 af 17.4.2010.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 9. november 2010 — Bianca Purrucker mod Guillermo Vallés Pérez (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Stuttgart — Tyskland)

(Sag C-296/10) (¹)

(Retligt samarbejde i civile sager — kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar — forordning (EF) nr. 2201/2003 — litispændens — realitetssag om forældremyndighed og anmodning om foreløbige retsmidler vedrørende forældremyndigheden over samme barn)

(2011/C 13/25)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Stuttgart

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bianca Purrucker

Sagsøgt: Guillermo Vallés Pérez

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Amtsgericht Stuttgart — fortolkning af artikel 19, stk. 2 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT L 338, s. 1) — kompetence for en ret i en medlemsstat til at træffe afgørelse vedrørende sagens realitet i et søgsmål om forældremyndighed over et barn, der har sit sædvanlige opholdssted i denne stat, når en ret i en anden medlemsstat forinden i en tvist mellem de samme parter vedrørende forældremyndigheden over det samme barn har været forelagt en begæring foreløbige retsmidler — begrebet »den ret, ved hvilken sagen først er anlagt«

Konklusion

Forskrifterne i artikel 19, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 finder ikke anvendelse, når en ret i en medlemsstat, ved hvilken der først er anlagt sag med henblik på fastlæggelse af forældreansvaret, alene skal tage stilling til foreløbige retsmidler som omhandlet i denne forordnings artikel 20, og der ved en ret i en anden medlemsstat, som er kompetent til at påkende sagens realitet, som omhandlet i denne forordning, senere er anlagt sag med en påstand vedrørende fastlæggelse af det samme forældreansvar, enten foreløbigt eller endeligt.

Den omstændighed, at der ved en ret i en medlemsstat anlægges sag om foreløbige retsmidler, eller at der træffes afgørelse inden for rammerne af en sådan procedure, og det ikke fremgår af påstanden eller af afgørelsen, at den ret, der skal tage stilling til spørgsmålet om foreløbige retsmidler, er kompetent som omhandlet i forordning nr. 2201/2003, indebærer ikke nødvendigvis, at det er udelukket, at der — således som det eventuelt er muligt i henhold til national ret i denne medlemsstat — er fremsat en påstand om realiteten, som er knyttet til påstanden om foreløbige retsmidler, og som indeholder de oplysninger, som viser, at den ret, ved hvilken sagen er anlagt, er kompetent som omhandlet i forordningen.

Når den ret, ved hvilken sagen er anlagt senere, trods de anstrengelser, den har gjort sig for at få oplysninger fra den part, der gør litispændens gældende, fra den ret, ved hvilken der først er anlagt sag, og fra centralmyndighederne, ikke råder over nogen oplysninger, der gør det muligt at fastslå genstanden og grundlaget for en sag, der er anlagt ved en anden ret, og som bl.a. tilsigter at godtgøre, at denne ret er kompetent i overensstemmelse med forordning nr. 2201/2003, og hensynet til barnets bedste, henset til de konkrete omstændigheder, kræver, at der træffes en afgørelse, der kan anerkendes i andre medlemsstater end den, hvor retten, ved hvilken sagen er anlagt senere, er beliggende, tilkommer det denne sidstnævnte ret, efter en rimelig frist for besvarelse af de formulerede spørgsmål, at genoptage sagen, der er anlagt for den. Varigheden af denne rimelige frist skal fastsættes under hensyn til barnets bedste, henset til de konkrete omstændigheder i sagen.

(¹) EUT C 221 af 14.8.2010.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Varhoven administrativen sad (Bulgarien) den 7. juli 2010 — Krasimir Asparuhov Estov, Monika Lyusien Ivanova og Kemko International EAD mod Ministerski savet na Republika Balgaria

(Sag C-339/10)

(2011/C 13/26)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Varhoven administrativen sad (Bulgarien)

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Krasimir Asparuhov Estov, Monika Lyusien Ivanova og Kemko International EAD

Sagsøgt: Ministerski savet na Republika Balgaria

Ved kendelse af 12. november 2010 har Domstolen (Ottende Afdeling) fastslået, at det er åbenbart, at den ikke har kompetence til at besvare de spørgsmål, som Varhoven administrativen sad (Bulgarien) har forelagt.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Court of Appeal in Northern Ireland (Det Forenede Kongerige) den 29. september 2010 — Seaport (NI) Ltd, Magherafelt district Council, F P McCann (Developments) Ltd, Younger Homes Ltd, Heron Brothers Ltd, G Small Contracts, Creagh Concrete Products Ltd mod Department of the Enviroment of Northern Ireland

(Sag C-474/10)

(2011/C 13/27)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Court of Appeal in Northern Ireland

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Seaport (NI) Ltd, Magherafelt district Council, F P McCann (Developments) Ltd, Younger Homes Ltd, Heron Brothers Ltd, G Small Contracts, Creagh Concrete Products Ltd

Sagsøgt: Department of the Enviroment of Northern Ireland

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal direktiv (2001/42) (¹) fortolkes således, at når en statslig myndighed, som udarbejder en plan, der er omfattet af artikel 3, selv er en myndighed, som er pålagt det overordnede ansvar på miljøområdet i en medlemsstat, kan medlemsstaten afvise at udpege en myndighed i henhold til artikel 6, stk. 3, som skal høres i henhold til artikel 5 og 6?
- 2) Skal direktivet fortolkes således, at når den pågældende myndighed, som udarbejder en plan, der er omfattet af artikel 3, selv er den myndighed, som er pålagt det overordnede ansvar på miljøområdet i medlemsstaten, skal medlemsstaten sikre, at der udpeges et høringsorgan, som er adskilt fra denne myndighed?
- 3) Skal direktivet fortolkes således, at kravet i artikel 6, stk. 2, om at de i artikel 6, stk. 3, omhandlede myndigheder og den i artikel 6, stk. 4, omhandlede offentlighed tidligt får konkret lejlighed til »inden for en passende frist« at udtale sig, kan gennemføres ved bestemmelser, hvorefter den myndighed, som er ansvarlig for planens udarbejdelse, i hver enkelt sag godkender den frist, inden for hvilken der skal afgives udtalelse, eller skal selve bestemmelserne til gennemførelse af direktivet fastsætte en frist, eller forskellige frister afhængig af omstændighederne, for afgivelse af disse udtalelser?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27.6.2001 om vurdering af bestemte planer og programmers indvirkning på miljøet.